

Sygn. akt III K 209/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Demianiuk-Dzik

Protokolant: stażysta Albert Twaróg

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 kwietnia 2016 roku,

sprawy

D. D. (1)

c. B. i N. z d. S.

ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że:

w dniu (...) w W. przy ul. (...) (...) na terenie (...) im. (...) w W. na pokładzie samolotu (...) nr rejsu (...) dokonała kradzieży iPada o numerze (...) o wartości 1500 zł na szkodę obywatela R.– M. J.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

I. oskarżoną D. D. (1) w ramach zarzucanego jej czynu uznaje za winną tego, że w dniu (...) w W. przy ul. (...) (...) na terenie (...) im. (...) w W. przywłaszczyła znalezione na pokładzie samolotu (...) nr rejsu (...) iPada o numerze (...) o wartości 1500 zł działając na szkodę obywatela R.M. J. tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 3 kk i na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;

II. na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonej świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 300 (trzystu) złotych;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt III K 209/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego i ujawnionego na posiedzeniu materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. J. (...) 5 podróżował samolotem (...) nr (...) na trasie W.-M.. Po przylocie do M. pokrzywdzony zauważył brak swojego iPada o numerze seryjnym (...). W dniu (...), pokrzywdzony złożył reklamację informując, iż pozostawił

na miejscu (...) w kieszeni fotela wyżej wymienionego iPada oraz słuchawki. Pokrzywdzony otrzymał informację, iż słuchawki zostały odnalezione, natomiast opisany przez pokrzywdzonego iPad nie był zarejestrowany w systemie WordTracer, do którego trafiają wszystkie znalezione na pokładzie samolotu rzeczy. Po otrzymaniu powyższej odpowiedzi, pokrzywdzony użył funkcji lokalizacji „F. my iPad”, która określiła położenie urządzenia pod adresem ul. (...) w R.. Powyższą informację pokrzywdzony przekazał pracownikowi (...) Biura (...). W dniu (...) A. P. złożyła zawiadomienie o przywłaszczeniu iPada o numerze seryjnym (...) na szkodę pokrzywdzonego.

D. D. (1) była zatrudniona w okresie zdarzenia (...) jako pracownik obsługi naziemnej, do jej obowiązków należało sprzątnię samolotów różnych linii lotniczych. W dniu (...) oskarżona sprzątała samolot (...) nr rejsu (...)około godziny 00:25. Oskarżona miała za zadanie posprzątać kieszenie przy siedzeniach samolotu. W trakcie sprzątania znalazła ona w kieszeni jednego z siedzeń iPada i włożyła go do kłapy spodni typu ogrodniczki. Samolot w chwili popełnienia opisanego czynu był pusty, pasażerowie opuścili pokład. Oskarżona nie poinformowała nikogo o fakcie znalezienia iPada, zabrała go domu. W dniu (...) funkcjonariusze (...) W. O. wykonując czynności służbowe, dokonali przeszukania mieszkania oskarżonej przy ul. (...) w F.. Oskarżona przyznała się do przywłaszczenia iPada i wskazała jego miejsce położenia w mieszkaniu synowej K. D. pod adresem ul. (...) w R.. K. D. wydała funkcjonariuszom (...) W. O. przedmiotowe urządzenie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonej k. 37, 67, zeznań świadka A. P. k. 4, 51v, zeznań świadka K. D., 39, korespondencji B. L. k.6-14, listy pasażerów k.15 – 17, protokołu zatrzymania rzeczy k. 28-30.

Oskarżona podczas składania wyjaśnień, na etapie postępowania przygotowawczego, przyznała się do zarzucanego jej czynu. Na posiedzeniu w przedmiocie rozpoznania wniosku prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania również nie kwestionowała, że dokonała przywłaszczenia znalezionej na pokładzie samolotu iPada i przychyliła się do wniosku o warunkowe umorzenie postępowania. Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej. Oskarżona spójnie i logicznie wyjaśniła, jak doszło do popełnienia przez nią czynu zabronionego, a jej wyjaśnienia korelują z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie w postaci zeznań świadków K. D. i A. P. oraz dowodem z dokumentu tj. protokołem zatrzymania rzeczy.

Sąd obdarzył wiarą zeznania świadków K. D. i A. P., gdyż w pełni korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym wyjaśnieniami oskarżonej przyznającej się do popełnienia przypisanego jej czynu.

Sąd w całości uznał za wiarygodne również dowody z dokumentów w postaci listy pasażerów, korespondencji B. L. oraz protokołu zatrzymania iPada przez funkcjonariuszy Policji. Dowody te korespondują z osobowymi źródłami dowodowymi i brak podstaw do kwestionowania ich rzetelności i prawdziwości.

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżoną za winną tego, że w dniu (...) w W. przy ul. (...) (...)na terenie (...) im. (...) w W. przywłaszczyła znalezionej na pokładzie samolotu (...) nr rejsu (...) o numerze (...) o wartości 1500 zł działając na szkodę obywatela Rosji M. J. tj. o czyn z art. 284 § 3 kk.

Sąd na posiedzeniu 29 kwietnia 2016r. postanowił na podstawie art. 399 § 1 kpk uprzedzić o ewentualnej możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonej poprzez zakwalifikowanie go z art. 284 § 3 kk.

Prokurator zarzucił oskarżonej popełnienie przestępstwa kradzieży przedmiotowego iPada, z czym nie można się zgodzić. Przestępstwo przywłaszczenia różni się od kradzieży brakiem elementu zaboru rzeczy, która znajduje się w posiadaniu sprawcy, przy czym sposób wejścia przez sprawcę w jej posiadanie jest obojętny dla bytu przestępstwa. Sprawca przywłaszczenia zatem nie musi - tak jak przy kradzieży - przejawiać przestępnej aktywności, aby wejść w posiadanie rzeczy. Oskarżona D. nie dokonała zaboru rzeczy w sposób bezprawny, albowiem iPada znalazła na pokładzie samolotu w trakcie czynności sprzątania. Samolot, w momencie, w którym oskarżona znalazła urządzenie był pusty, pasażerowie opuścili już jego pokład. Karalność przywłaszczenia rzeczy znalezionej z art. 284 § 3 kk ma związek z obowiązkiem zawiadomienia o znalezieniu rzeczy osoby uprawnionej bądź organu państwowego. Tak też było w tym przypadku. Oskarżona znajdując na pokładzie samolotu pozostawiony tam przedmiot, zagubiony przez

właściciela, miała obowiązek zgłoszenia tego do biura reklamacji agenta obsługującego dany lot. Oskarżona jednak tego nie uczyniła, lecz postąpiła z tym przedmiotem jak ze swoją własnością, w sposób bezprawny zabierając go do swojego miejsca zamieszkania, a następnie przekazując członkowi rodziny. Oskarżona zatem zabierając znalezione urządzenie do domu, zachowała się jak jego właściciel, czym wypełniła znamiona przywłaszczenia rzeczy znalezionej na pokładzie samolotu. Oskarżona miała świadomości, że przedmiot nie należy do niej, jej obowiązkiem było przekazanie znalezionej rzeczy zgodnie z procedurami (...) (...), czego nie uczyniła.

Na podstawie art. 66 § k.k i art. 67 § 1 k.k Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej na okres próby dwóch lat. Okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, a wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, co dostrzegł oskarżyciel publiczny wnosząc o warunkowe umorzenie postępowania w niniejszej sprawie.

Sąd po przeanalizowaniu postawy i dotychczasowego trybu życia oskarżonej, stwierdził, że wnioskowany okres próby jest uzasadniony. Oskarżona przestrzegała porządku prawnego i nie wchodziła dotychczas w konflikt z prawem, jest ona osobą niekaraną. Prowadzi ustabilizowany tryb życia, była do chwili popełnienia czynu osobą pracującą. Zachowanie oskarżonej, nakazuje założyć, iż pomimo zastosowania warunkowego umorzenia postępowania, oskarżona będzie przestrzegać porządku prawnego. Oskarżona przyznała się do popełnienia przestępstwa przywłaszczenia, na etapie postępowania przygotowawczego oraz na posiedzeniu w postępowaniu jurysdykcyjnym wykazała skruchę, zaznaczając, że bardzo żałuje swojego czynu. Zachowanie oskarżonej przed i po popełnieniu przestępstwa uzasadnia zastosowania warunkowego umorzenia postępowania.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k Sąd orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 300 (trzysta) złotych. Z uwagi na jej sytuację finansową zasadne jest zasądzenie kwoty w tej wysokości. Obciążenie oskarżonej powyższym świadczeniem, spowoduje iż nie pozostanie ona w poczuciu braku konsekwencji popełnionego czynu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k z uwagi na to, że oskarżona obecnie nie pracuje i jest zobowiązana do zapłaty świadczenia pieniężnego Sąd zwolnił ją od uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, uznając, że ich poniesienie byłoby dla niej zbyt uciążliwe.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.